2) În cazul unui răspuns afirmativ la prima întrebare, se pot raporta redevențele și drepturile de licență pentru mărci, în sensul prevăzut la articolul 32 alineatul (1) litera (c) din CV, la mărfurile importate, deși ele se achită și pentru servicii și pentru utilizarea părții-cheie a denumirii grupului comun?

3) În cazul unui răspuns afirmativ la a doua întrebare, pot fi redevențele și drepturile de licență pentru mărci, în sensul prevăzut la articolul 32 alineatul (1) litera (c) din CV, condiție de vânzare, pentru export, a mărfurilor importate destinate Comunității, în sensul articolului 32 alineatul (5) litera (b) din CV, în pofida faptului că plata lor a fost solicitată și achitată de o întreprindere legată de vânzător și de cumpărător?

4) În cazul unui răspuns afirmativ la a treia întrebare și dacă, precum în speță, redevențele și drepturile de licență se raportează parțial la mărfurile importate și parțial la prestări de servicii ulterioare importului: din defalcarea corespunzătoare, care trebuie făcută numai în baza datelor obiective și cuantificabile, astfel cum este prevăzut la articolul 158 alineatul (3) din Regulamentul (CEE) nr. 2454/93 ([2]) al Comisiei din 2 iulie 1993 de stabilire a unor dispoziții de aplicare a Regulamentului (CEE) nr. 2913/92 al Consiliului de instituire a Codului Vamal Comunitar (Regulamentul de aplicare a CV) și în nota interpretativă, menționată în anexa 23 la Regulamentul de aplicare a CV, care este aferentă articolului 32 alineatul (2) din CV, rezultă că se poate corecta numai o valoare în vamă calculată conform articolului 29 CV sau, în cazul în care nu se poate determina valoarea în vamă în temeiul articolului 29 CV, defalcarea prevăzută la articolul 158 alineatul (3) din Regulamentul de aplicare a CV este posibilă și în cazul determinării valorii în vamă pe baza articolului 31 CV, în măsura în care aceste costuri nu sunt luate în considerare în altă parte?

([1]) JO L 302, p. 1, Ediție specială, 02/vol. 5, p. 58.
([2]) JO L 253, p. 1, Ediție specială, 02/vol. 7, p. 3.

Cerere de decizie preliminară introdusă de Înalta Curte de Casație şi Justiție (România) la data de 20 aprilie 2015 – Taser International Inc./SC Gate 4 Business SRL, Cristian Mircea Anastasiu

(Cauza C-175/15)

(2015/C 236/33)

Limba de procedură: română

Instanța de trimitere

Înalta Curte de Casație şi Justiție

Părțile din acțiunea principală

Reclamantă: Taser International Inc.

Pârâți: SC Gate 4 Business SRL, Cristian Mircea Anastasiu

Întrebarea preliminară

Articolul 24 din Regulamentul (CE) nr. 44/2001 al Consiliului din 22 decembrie 2000 privind competența judiciară, recunoașterea și executarea hotărârilor în materie civilă și comercială ([1]) trebuie interpretat în sensul că prin „cazuri în care competența este determinată de alte dispoziții ale prezentului regulament" se înțelege și situația în care părțile dintr-un contract de cesiune a drepturilor asupra unei mărci înregistrate într-un stat membru al Uniunii Europene au convenit, în mod neechivoc și necontestat, să atribuie competența de soluționare a oricărui litigiu privind îndeplinirea obligațiilor contractuale în favoarea instanțelor unui stat care nu este membru al Uniunii Europene și în care reclamantul își are domiciliul (sediul), atunci când reclamantul a sesizat o instanță dintr-un stat membru al Uniunii Europene, pe teritoriul căruia își are domiciliul (sediul) pârâtul?

În cazul în care răspunsul este afirmativ:

Articolul 23 alineatul (5) din același Regulament trebuie interpretat în sensul că nu se referă la o clauză atributivă de competență în favoarea unui stat care nu este membru al Uniunii Europene, astfel încât instanța sesizată în temeiul articolului 2 din Regulament va determina competența de soluționare potrivit normelor de drept internațional privat din legea sa națională?

Un litigiu având ca obiect executarea, prin intermediul instanței de judecată, a obligației de a cesiona drepturile asupra unei mărci înregistrate într-un stat membru al Uniunii Europene, asumată printr-un contract încheiat între părțile din acel litigiu, poate fi considerat ca vizând un drept „care necesită depunerea sau înregistrarea", în sensul articolului 22 punctul 4 din Regulament, ținând cont de faptul că, potrivit legii statului în care marca a fost înregistrată, cesiunea drepturilor asupra unei mărci este supusă înscrierii în Registrul mărcilor și publicării în Buletinul Oficial de Proprietate Industrială?

În cazul în care răspunsul este negativ, articolul 24 din Regulament se opune ca instanța sesizată în temeiul articolului 2 din Regulament, într-o situație precum cea descrisă în premisa întrebării, să constate că nu este competentă să soluționeze cauza, chiar dacă pârâtul s-a prezentat în fața acestei instanțe, inclusiv în ultimul grad de jurisdicție, fără a contesta competența?

(1) JO L 12 p. 1 (Ediție specială, 19/vol. 3, p. 74).

Cerere de decizie preliminară introdusă de Tribunal Superior de Justicia de la Comunidad Autónoma del País Vasco (Spania) la 23 aprilie 2015 – Florentina Martínez Andrés/Servicio Vasco de Salud

(Cauza C-184/15)

(2015/C 236/34)

Limba de procedură: spaniola

Instanța de trimitere

Tribunal Superior de Justicia de la Comunidad Autónoma del País Vasco

Părțile din procedura principală

Reclamantă: Florentina Martínez Andrés

Pârât: Servicio Vasco de Salud

Întrebările preliminare

1) Clauza 5 punctul 1 din Acordul-cadru cu privire la munca pe durată determinată, încheiat între CES, UNICE și CEEP (1) trebuie interpretată în sensul că se opune unei legislații naționale care, în caz de folosire abuzivă a contractelor de muncă pe durată determinată, nu recunoaște în mod general personalului statutar temporar ocazional [*eventual*], spre deosebire de cazul lucrătorilor cu contract de muncă din cadrul administrației aflați într-o situație identică, dreptul la menținerea raportului de muncă în calitate de personal pe durată nedeterminată nepermanent, cu alte cuvinte dreptul de a ocupa postul temporar până la ocuparea acestuia în conformitate cu normele administrative sau până la desființarea sa prin procedurile legale?